

Krönika: "Aldrig varit mindre fokus på hantverken"

[Ming Limsjö](#) | Melodifestivalklubben

Krönika: Ming Limsjö. Analys och åsikter är skribentens egna.

LINKÖPING.

Melodifestivalen är bättre än någonsin på att lansera originalmelodier — Ändå är just musiken allt som oftast sekundär.

Därför ställer jag mig frågan,

Hur hamnade vi här?

Allt borde vara frid och fröjd med tanke på det succéår vi har bakom oss. Det började återigen snackas melodifestival runt om i landet och med en välförtjänt kristall för bästa underhållning har SVT all anledning att gå rakryggade in i årets upplaga av tävlingen.

Trots det är det med en sällsynt ambivalens jag beger mig tillbaka till min hemstad och arenan där jag såg min allra första melodifestival live. Då var jag sex år gammal och fick se Eric Saade och Simon Forsberg "gå till final" på matiné-genrepet. Idag är jag 21 år och funderar mest av allt på hur vi hamnade här.

Peter Karlsson

Eric Saade gick till final även på riktigt 2011 i Linköping.

"You never know a good thing 'til it's gone", så var känslan i några mörka år efter den där magiska majkvällen i Wien som följdes upp av ett år där SVT strösslade med precis allt och samtidigt levererade den mest kostnadseffektiva Eurovisionen i modern tid.

Edward af Sillén är så gott som gudaförklarad inom Mello och Eurovision — och det med all rätt — men det medför också automatiskt ett tomrum som blir ruskigt svårt att fylla varje gång som stafettpinnen lämnas över.

Elisabeth Andersson

Måns Zelmerlöw efter Eurovisionvinsten i Wien 2015.

Att dra paralleller till melloåren på det sena tiotalet är därför inte helt obefogat. "Går det att toppa?" och "Vill vi ens vinna igen?" är frågor som var lika relevanta 2017 som de är 2026.

Sedan dess har tävlingen upplevt:

En pandemi.

Två geopolitiska konflikter.

Tre revolutionerande festivalvinnare (vilka det är får ni fundera på).

Rätt eller fel, både av vinnare och hantering av kriser, låter jag vara oskrivet men

faktum är att allt detta har bidragit till att rita den karta som ligger till grund för platsen vi står på idag.

Melodifestivalen och Eurovision har aldrig tidigare spottat ur sig så många kommersiella succéer som man gjort under 20-talet. Ändå har fokuset samtidigt aldrig varit mindre på hantverken i sig utan snarare på vad de representerar.

[Daniel Stridh](#) | Melodifestivalklubben

KAJs "Bara Bada Bastu" slog flera streamingrekord.

Att det är viktigt att vinna blev snudd på parodiskt tydligt efter finalen i Solna förra året och samma "vi mot dem-känsla" infann sig i Basel ett par månader senare.

Vanligtvis hade jag, med öppna armar, välkomnat mer känslor och tävling i ett program som ofta angränsat till TV4s "Idol", där helst ingen ska åka ut och alla är nöjda oavsett. Men jag kan inte ha varit ensam om att ha en något bitter eftersmak efter de båda finalerna. Det är en smak som inte passar ihop med hela Sveriges och Europas fest.

Det är ett speciellt år vi har framför oss med ett minst sagt pressat europeiskt säkerhetsläge, massbojkott av Eurovision och ett splittrat Sverige där diskussionen

av programledarvalet ganska bra speglar den allmänna debatten runt om oss.

Kanske är det inte så konstigt att jag känner mig ambivalent, men när klockan slår 20:00 på lördag och det är dags, likt förbannat försvinner all bekymmer strax. Låt oss glömma och drömma oss bort i den imaginära bastu vi kallar för Melodifestivalen, om än bara för 90 minuter innan verkligheten återigen knackar på.

[Daniel Stridh](#) | Melodifestivalklubben

Startfältet i Linköping. Från vänster till höger: A-Teens, Greczula, Junior Lerin, Indra, Noll2, Jacqline.

Categories: Krönika, Melodifestivalen • Av Ming Limsjö • 26 januari, 2026

Tags: [melodifestivalen](#) [Startsida](#)

PREVIOUS

◀ Vill du hjälpa till med publikundersökningen?

NEXT

Första lyssningen – Deltävling 1 – Linköping ▶
